

ПРИМЉЕНО: 08 JUL 2026			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
02	722/8	✓	✓

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
ДЕКАН

Изборно веће Универзитета у Београду – Правног факултета (у даљем тексту: „Правни факултет“), на седници од 27. маја 2026. године донело је одлуку о расписивању конкурса за избор у звање и заснивање радног односа на радном месту једног сарадника у звању асистент са докторатом, са пуним радним временом, на одређено време од три године, за ужу научну област Теорија државе и права, за предмете Увод у право и Политичке и правне теорије. Конкурс је објављен у „Службеном гласнику РС“, број 49 од 29. маја 2026. године, у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“, број 1199 од 3. јуна 2026. године, као и на интернет страници Правног факултета. На конкурс се као једини кандидат у року пријавио др Сава Војновић

Изборно веће Правног факултета је на истој седници образовало Комисију за писање реферата у саставу: др Горан Дајовић, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду (председник комисије), др Милош Здравковић, ванредни професор Правног факултета, Универзитета у Београду и др Никола Бељинац, доцент Факултета политичких наука, Универзитета у Београду. Пошто је проучила пријаву на конкурс и приложену документацију уз пријаву, Комисија поднесе следећи.

ИЗВЕШТАЈ

І БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Сава Војновић је рођен 1997. године у Београду, Република Србија. Основну школу „Дринка Павловић“ завршио је као носилац Вукове дипломе, а потом Пету београдску гимназију. Основне академске студије права уписао је 2016. године на Правном факултету Универзитета у Београду и дипломирао у јулу 2020. године са просечном оценом 9,90. Током основних студија био је више пута похваљиван за изузетан успех, добитник је награде фондације „Проф. др Љубица Шкаро Видојевић и проф. др Обрад Видојевић“ за најбољег студента треће године основних студија и двоструки стипендиста фонда „Доситеја – Фонд за младе таленте Републике Србије“.

Мастер академске студије на Правном факултету Универзитета у Београду (теоријскоправни подмодул), завршио је 2021. године са просечном оценом 10,00. Године 2023. завршио је и мастер академске студије на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, на модулу Демократија и демократизација, са просечном оценом 9,88. Докторске академске студије на Правном факултету Универзитета у Београду, студијски програм Право, ужа научна област Теорија државе и права, социологија и филозофија права, уписао је школске 2021/2022. године. У априлу 2026. године стекао је научни степен доктора правних наука.

На Правном факултету Универзитета у Београду ангажован је на Катедри за теорију, социологију и филозофију права, на предметима Увод у право и Политичке и правне теорије, где од 2020. године, најпре као демонстратор и сарадник у настави, а потом као асистент руководи вежбама (просечно, четири до шест група).

Кандидат је од 2022. до 2025. године био ангажован као млади истраживач на међународном *Twinning Horizon* пројекту *Advancing Cooperation on the Foundations of Law – ALF*, усмереном ка размени научног и административног знања и успостављању трајне сарадње између Правног факултета Универзитета у Београду и Универзитета у Лисабону, Ђенови и Сарију. У оквиру овог пројекта остварио је више истраживачких боравака: два боравка на Универзитету у Ђенови, у јулу 2023. и јулу 2024. године; једномесечни боравак на Универзитету у Лисабону у мају 2024. године; као и двомесечни боравак на Универзитету у Сарију, од 15. фебруара до 15. априла 2025. године. Био је и стипендиста програма *NAWA – Polish National Agency for Academic Exchange*, који му је омогућио двонедељни истраживачки боравак на Универзитету у Варшави, од 3. до 17. маја 2025. године, као и стипендиста програма *Sasakawa Young Leaders Fellowship Fund (SYLFF)*, Комитета Токио фонда Универзитета у Београду. Редовно је ангажован и на годишњем пројекту Правног факултета Универзитета у Београду и Института за правне и друштвене науке.

Сава Војновић је од 2021. године придружени, а од 2023. године пуноправни члан Српског удружења за правну и социјалну филозофију – ИВР Србија. Од 2020. године је члан уредничког одбора часописа за правну, политичку и социјалну теорију и филозофију *Eudaimonia*, чији су издавачи Центар за темељна правна знања, Правни факултет Универзитета у Београду и Српско удружење за правну и социјалну филозофију. Од исте године је и члан организационог одбора Београдске правнотеоријске групе (*Belgrade Legal Theory Group – BLTG*), а током 2020/2021. године био је члан организационог одбора оснивачке редакције историјско-правног студентског часописа Весник правне историје.

Кандидат течно говори енглески језик, на нивоу C2, са положеним *Cambridge English Advanced (CAE)* тестом, оценом A, у организацији *British Council-a*, а служи се и немачким језиком, на нивоу B2, уз положен *Deutsches Sprachdiplom B1 der Kultusministerkonferenz*.

II НАСТАВНИ РАД

Сава Војновић је на Правном факултету Универзитета у Београду ангажован у настави на предметима Увод у право и Политичке и правне теорије. Из достављених упитника о вредновању педагошког рада произлази да је његов наставни рад континуирано високо оцењиван од стране студената. У јесењем семестру школске 2021/2022. године у вредновању су учествовала 62 студента, а укупна просечна оцена износила је 4,88; у школској 2023/2024. години учествовало је 156 студената, уз просечну оцену 4,74; док је у школској 2025/2026. године у вредновању учествовало 205 студената, а укупна просечна оцена износила је 4,69.

Према достављеној документацији и укупном утиску који произлази из студентских

евалуација, кандидат је добро припремљен за наставу, јасно и прегледно излаже наставну материју, подстиче студенте на критичко мишљење и активно учешће, и има коректан однос према студентима.

III СЕМИНАРИ И КОНФЕРЕНЦИЈЕ

Кандидат је учествовао на следећим домаћим и међународним научним конференцијама и радионицама:

1. Београд, 2018. година, међународна правно-историјска конференција „Право и магија“, Правни факултет Универзитета у Београду: презентовао на тему „*Roman IV Century Legislation Against Magic*“;
2. Београд, 2019. година, VI међународна студентска конференција „Судство између права и политике“, Правни факултет Универзитета у Београду: презентовао на тему „Критичка допуна Радбрухове теорије о моралној одговорности судства“;
3. Београд, 17. јун 2022. године, годишња конференција *Work in Progress* Српског удружења за правну и социјалну филозофију, Филозофски факултет Универзитета у Београду: презентовао на тему „(Не)кажњавање грађанске непослушности“;
4. Букурешт, 3–8. јул 2022. године, светски конгрес Међународног удружења за правну и социјалну филозофију *Justice, Community and Freedom*, радионица *The Crisis of Democratic Legitimation*: презентовао на тему „(Non)Impunity of Civil Disobedience“;
5. Београд, 1. септембар 2023. године, годишња конференција *Work in Progress* Српског удружења за правну и социјалну филозофију, Правни факултет Универзитета Унион: презентовао на тему „*Methodology of Predecessors of Contemporary Realism in Political Theory*“;
6. Краков, 14. септембар 2023. године, 15. Источноевропски форум младих правних, политичких и социјалних теоретичара *Democratic Futures: New Technologies, Crises, Emotions*: презентовао на тему „*Methodology of Predecessors of Contemporary Realism in Political Theory*“;
7. Пале, 28. октобар 2023. године, XII међународна конференција Правног факултета Универзитета у Источном Сарајеву „Правне празнине и пуноћа права“: презентовао на тему „*A Slippery Line Between Legal Positivism and Non-positivism*“;
8. Београд, април 2024. године, PhD сесија у оквиру радионице АЛФ пројекта *Belgrade Meets Surrey*, Правни факултет Универзитета у Београду: презентовао на тему „*Does Ethical Objectivism Imply Jusnaturalism?*“;
9. Сарајево, 12. септембар 2024. године, 16. Источноевропски форум младих правних, политичких и социјалних теоретичара *Diversities of Legal Landscapes in Central and Eastern Europe*: презентовао на тему „*No Room for Value Claims?*“;
10. Београд, 16. новембар 2024. године, Недеља филозофије права на Правном факултету Универзитета у Београду: представљање пројекта докторске тезе „*Legal Liability and Free Will*“;

11. Сари, 18. фебруар 2025. године, радионица у оквиру ALF пројекта: презентовао на тему „*No Room for Normative Claims?*“;
12. Краков, 18. новембар 2025. године, конференција *Anarchism and Legal Traditions*: презентовао на тему „*Anarchism Beyond Coercion and Power*“;
13. Београд, 25. новембар 2025. године, *Work in Progress* конференција на Правном факултету Универзитета у Београду: презентовао на тему „*Nonhuman Animal Ethics: Outlining a Duty of Care for the Vulnerable*“;
14. Београд, 28. новембар 2025. године, Недеља филозофије права на Правном факултету Универзитета у Београду: представљање дела истраживања „*The Quarantine Model*“.

IV НАУЧНИ РАДОВИ

Кандидат је објавио следеће радове, односно навео следећу библиографију:

1. “Mini-Publics in the Republic of Serbia – An Application of Deliberative Democracy”, у *Legal and axiological determinants of innovative democratic mechanisms in local communities of Central, Eastern and Southern European countries*, Springer Publishing (M14), 2026: 251–264.
2. “Чему библиографија?”, *Читалиште: научни часопис за теорију и праксу библиотекарства* (M51), Vol. 25, No. 48, 2026: 36–39.
3. “Nonhuman Animal Ethics: Outlining a Duty of Care for the Dependent“, *Анали Правног факултета у Београду* (M23), Vol. 73, No. 4, 2025: 793–821. (коауторски с Бојаном Спаићем)
4. „Access to Justice and Enforcement of Rights – an Introduction“, *e-Publica* (M24), XII, No. 2, 2025: 1–8. (коауторски с Милом Ђорђевић и Аном Здравковић)
5. „Methodological Predecessors of Contextualist Political Realism“, *Анали Правног факултета у Београду* (M23), LXXII, No. 1, 2024: 73–103.
6. „(Не)кажњавање грађанске непослушности“, *Правни записи* (M24), XIV, No. 1, 2023: 148–178.
7. „Осврт на узроке Октобарске револуције кроз допуну анализе Тедеског“, *Социолошки преглед* (M23), LVII, No. 1, 2023: 260–297.
8. „Теорија друштвеног уговора Томаса Хобса и Жан-Жак Русоа: уједињени или супротстављени?“, *Politeia* (M51), No. 2, 2022: 109–127.
9. „Ревитализација Радбрухове формуле у теорији Роберта Алексија“, *Eudaimonia – Часопис за правну, политичку и социјалну теорију и филозофију* (M54), Vol. 5, No. 2, 2021: 93–135.
10. „Критичка допуна Радбрухове теорије о моралној одговорности судства“, *Идентитетски преображај Србије, Универзитет у Београду – Правни факултет*, (M41), 2020: 263–281.
11. „Roman IV Century Legislation Against Magic“, *Law, Magic and Oratory* (ур. Gerhard Thür, Sima Avramović, Andreja Katančević), 2020: 143–153.

“Mini-Publics in the Republic of Serbia – An Application of Deliberative Democracy”, у *Legal and axiological determinants of innovative democratic mechanisms in local communities of Central, Eastern and Southern European countries*, Springer Publishing, 2026: 251–264.

Рад испитује улогу делиберативних мини-јавности у подстицању демократизације у оквиру компетитивно ауторитарног режима у Србији. Усмеравајући пажњу на грађанску скупштину у Београду посвећену регулисању саобраћаја, рад оцењује три аспекта: природу демократских иновација, њихове партиципативне механизме и њихов потенцијални утицај на демократизацију. Подаци добијени путем упитника спроведених пре и после догађаја указују на мешовите резултате. Иако су учесници пријавили повећање знања и веће уважавање делиберативног процеса, задовољство локалном демократијом је опало услед уочене незаинтересованости доносилаца одлука. Упркос овим ограничењима, мини-јавности су показале потенцијал да унапреде политичку делотворност, грађанско учешће и дијалог међу различитим учесницима.

“Чему библиографија?”, *Читалиште: научни часопис за теорију и праксу библиотекарства*, Vol. 25, No. 48, 2026: 36–39.

Рад разматра сврху и значај библиографије у научном раду, полазећи од тезе да је знање суштински колективни, а не индивидуални феномен. Аутор настоји да покаже да је упућеност у постојећу литературу и вођење дијалога са претходним доприносима нужан услов кредибилног истраживања. У епистемолошком смислу, наглашава се холистичка природа знања и међузависност веровања унутар шире мреже, док се у социолошком кључу истиче улога епистемичких ауторитета. Херменеутички приступ указује на историјску условљеност разумевања и неизбежност дијалога са традицијом и постојећим дискурсима. Истовремено, етичка димензија есеја наглашава значај избегавања плагијата и признавања туђих доприноса као темеља академског интегритета. Аутор додатно илуструје своју тезу аналогijом с природним наукама и појмом парадигме, показујући да је напредак могућ само унутар већ успостављених теоријских оквира. Закључује се да библиографија није пука формалност, већ методолошки и нормативни захтев који омогућава одговорно учешће у академском дискурсу и допринос развоју знања.

“Nonhuman Animal Ethics: Outlining a Duty of Care for the Dependent”, *Анали Правног факултета у Београду*, Vol. 73, No. 4, 2025: 793–821.

Коауторски рад о етици нељудских животиња полази од интуиције да према бићима која не могу сама да се заштите или обезбеде постоје посебне дужности. Савремене варијанте традиционалних теорија, као што су утилитаризам и десонтологија, оствариле су значајан напредак у проширивању моралне бриге на животиње, признавањем њихове осећајности, интереса и унутрашње вредности. Аутори тврде да такве теорије ипак не

успевају у потпуности да обухвате релационе и контекстуално осетљиве обавезе које људи осећају према рањивим бићима: утилитаризам своди моралне захтеве на агрегатне калкулације које носе ризик оправдавања експлоатације, док деонтолошки приступи и приступи засновани на правима често обликују дужности у апстрактним или хијерархијским категоријама. Аутори сматрају да етика бриге пружа чвршћу основу, стављајући у први план зависност и емпатичну одговорност. Интегришући рационално промишљање са моралним емоцијама и имагинацијом, етика бриге боље одговара људским моралним осећањима и нуди оквир старатељства који проширује дужности бриге изван пуко блиских односа.

“Access to Justice and Enforcement of Rights – an Introduction”, *e-Publica*, Vol. 12, No. 2, 2025: 1–8.

Овај коауторски уводни текст, посвећен приступу правди и остваривању права, полази од класичног увида Марка Галантера о структурним предностима „понављајућих играча“ у односу на појединце који се са судским поступком сусрећу ретко или једнократно. У том смислу, текст прати развој расправе о приступу правди од класичног модела „три таласа“ Капелетија и Гарта — приступ судовима и правној помоћи, заштита колективних и дифузних интереса, те алтернативни и иновативни механизми решавања спорова — до савремених критика које упозоравају да се приступ правди не сме свести на приступ судовима, правницима или правним лековима. Посебно се наглашава да препреке у остваривању права не настају само због трошкова поступка или недовољне правне помоћи, већ и због недостатка правне свести, неповерења у институције, структурне дискриминације и чињенице да многи појединци своје проблеме уопште не препознају као правне. Зато се приступ правди представља као сложен социо-правни процес, који обухвата материјална права, процесне механизме, институционални контекст, друштвене односе и стварну способност појединаца да своје повреде и интересе претворе у делотворне правне захтеве.

“Methodological Predecessors of Contextualist Political Realism”, *Анали Правног факултета у Београду*, Vol. 72, No. 1, 2024: 73–103.

У овом раду кандидат истражује методолошке корене једног модела савременог политичког реализма, који означава као контекстуалистички политички реализам. Полазећи од потребе да се савремени политички реализам разуме не само као скуп садржинских тврдњи о моћи, сукобу и интересима, већ и као специфичан методолошки приступ политици, аутор анализира Аристотела и Макијавелија као могуће претходнике таквог начина мишљења. Рад издваја два методолошка елемента: ослањање на искуство политичке праксе и инсистирање на друштвено-историјском контексту уместо на апстрактним и универзалним тврдњама. Посебан квалитет рада је у опрезном приступу: аутор не тврди да су Аристотел и Макијавели савремени политички реалисти, већ да се у њиховим делима могу препознати претпоставке које су сродне каснијем контекстуалистичком реализму.

„(Не)кажњавање грађанске непослушности“, *Правни записи*, Vol. 14, No. 1, 2023: 148–178.

Рад преиспитује да ли акт грађанске непослушности нужно мора бити праћен кажњавањем или правни поредак, у одређеним околностима, може оправдати ублажавање или ослобођење од казне. Кандидат полази од Ролсовог схватања грађанске непослушности као јавног, ненасилног и савесног кршења права усмереног на исправљање озбиљне неправде у иначе приближно праведном друштву, па потом разматра Дворкиново разумевање спорних правних норми и улогу грађана у њиховом тумачењу. Аутор затим анализира сврхе кажњавања – ретрибуцију, генералну и специјалну превенцију, ресоцијализацију и заштиту правног поретка – и показује да се оне не могу механички применити на грађанску непослушност. Закључак рада је да грађанска непослушност не сме бити опште легализована, јер би то угрозило правну сигурност, али да суду треба оставити простор да у конкретним случајевима препозна моралну оправданост деловања и изрекне блажу санкцију или ослободи учиниоца од казне.

„Осврт на узроке Октобарске револуције кроз допуну анализе Тедеског“, *Социолошки преглед*, Vol. 57, No. 1, 2023: 260–297.

У овом раду кандидат се бави питањем узрока Октобарске револуције, полазећи од сложености револуционарних процеса и ограничености сваког једноставног каузалног објашњења у друштвеним наукама. Рад се ослања на западну историографију и на структуралну анализу Тедеског, али је допуњује наглашенијим разматрањем улоге пролетаријата, радничких удружења и сеоских комуна. Теза кандидата је да економско незадовољство и слабљење централне власти нису били довољни сами по себи, већ да је од пресудног значаја била разграната мрежа колективних организација и довољно чврста унутаркласна повезаност, као што се ни удружене активности пролетаријата и лидера опозиционих странака не смеју пренебрегнути.

„Теорија друштвеног уговора Томаса Хобса и Жан-Жака Русо: уједињени или супротстављени?“, *Politeia*, No. 2, 2022: 109–127.

Рад анализира теорије друштвеног уговора Томаса Хобса и Жан-Жака Русо, полазећи од уобичајеног становишта да се њихова учења о суверенитету и односу народа и власти битно разликују. Кандидат показује да оба аутора полазе од природне једнакости људи и несигурности природног стања, али да наизглед супротстављене концепције политичког поретка могу бити прочитане као ближе него што се обично мисли. Русо инсистира на заједничком суверенитету свих грађана, који имају загарантован економски минимум, неотуђиво овлашћење доношења закона и бриге о општој вољи, при чему сви заједно истовремено конституишу и оне над којима се влада. Хобс, са друге стране, налаже да народ бира суверена који се налази увек у природном стању и мора да има велику моћ

како би могао да испуни своју улогу заштитника. Ипак, у раду се износе аргументи у прилог тврдње да њихове позиције заправо нису толико различите, имајући на уму Русоову извршну власт и мудре законотворце, а код Хобса широко постављена права поданика. Теза рада је да код обојице народ ауторизује и надзире, а неко други влада.

„Ревитализација Радбрухове формуле у теорији Роберта Алексија“, *Eudaimonia – Часопис за правну, политичку и социјалну теорију и филозофију*, Vol. 5, No. 2, 2021: 93–135.

Чланак представља анализу не-позитивистичке теорије Роберта Алексија, посебно његових аргумената исправности, неправде и принципа. Кандидат полази од Алексијеве тежње да покаже концептуалну повезаност права и морала, односно да право не може бити потпуно објашњено без претензије на исправност и без могућности да екстремна неправда доведе у питање правни карактер појединачних норми. Аргумент исправности постулира да се ниједан систем не може сматрати правним уколико не претендује на исправност, док ће се сматрати правно дефектним уколико је не испуњава, као што ће и све индивидуално узете норме бити манљиве ако не претендују на или не остварују исправност. С друге стране, аргумент неправде допуњује претходне тезе тиме што обнавља Радбрухову формулу неподношљивости и порицања – одузимајући правну природу нормама које су неподношљиво неправедне. Рад је усмерен и на критичко испитивање дитета Алексијевог приступа, нарочито у погледу недовољне одређености његових теза, могућих проблема у примени аргумента неправде и ризика да морални елементи буду постављени изнад сваког облика правног ауторитета.

„Критичка допуна Радбрухове теорије о моралној одговорности судства“, *Идентитетски преображај Србије*, Универзитет у Београду – Правни факултет, 2020: 263–281.

У овом тексту кандидат се бави Радбруховом формулом и питањем моралне одговорности судства у ситуацијама у којима позитивно право поприма карактер екстремне неправде. Полазећи од Радбрухове тезе да судија не би требало да примени право које је у толикој мери неправедно да пориче саму срж правде, кандидат анализира проблем субјективности судијске процене. Посебно је важно што рад не прихвата једноставно надмоћ морала над правом, већ поставља питање како се може минимално угрозити правна сигурност у условима моралног плурализма. У том смислу користи се Келзеново и Ролсово разматрање правде, као и претпоставка да право треба да служи појединцима заједнице коју уређује. Као могуће решење предлаже се демократски утемељено независно тело са надзаконским овлашћењем, чиме се настоји избећи произвољност појединачне судијске процене.

Чланак обрађује развој односа римских царева према магији у IV веку, посматрајући право и религију као два ослонаца политичке стабилности Римског царства, и анализира до које мере је хришћанство утицало на законодавни заокрет против магије. Кандидат полази од тога да је религија у Риму била блиско повезана са законодавством, политиком и механизмима контроле, због чега се могла разумети као дужност сваког грађанина. У том контексту анализира се постепено потискивање магије и утицај ширења хришћанства на законодавни заокрет, од Диоклецијана до Теодосија I. Зато што се хришћанство тако убрзано ширило, магија се постепено искорењивала, односно њено јавно прихватање је опадало.

“Legal Liability and Free Will”, докторска дисертација

Дисертација истражује како скромни скептицизам према слободи воље преобликује темеље и праксе правне одговорности. Тврдња је да, чак и ако људска бића немају метафизичку моћ да започну алтернативне токове делања у либертаријанском смислу, правни системи се не урушавају нити губе нормативну кохеренцију. Оно што им је потребно није метафизичка реконструкција, већ концептуална промена: померање са ретрибутивизма заснованог на базичном концепту заслуге ка формама одговорности са погледом ка будућности (*forward-looking*). Критичким преиспитивањем филозофских, научних и доктринарних претпоставки које стоје у основи одговорности, кандидат у дисертацији тврди да се савремене правне институције могу очувати – и у одређеним аспектима унапредити – под претпоставком да слобода воље изостаје.

У првом делу се разрађује концептуални терен у вези са слободом воље. Слободна воља, у историјским и савременим приказима, у средишту има способност да се поступи другачије; ипак, ова способност се разлаже на волунтаристичку контролу (*reason-responsiveness*) и оригинарану контролу (изворно ауторство). Потоња се узима као централна тачка расправе о слободној вољи. Преглед неуронаучних истраживања – укључујући Либетовске парадигме и интерпретативне контроверзе – показује да емпиријски налази, иако сугестивни, нису ни изблиза коначни. Холистички увид из физике, биологије, психологије и филозофије такође указује на веома условљено јаство, без потврђивања либертаријанске изворности. Резултат је скромни скептицизам: препознавање да се слобода воље, у свом ултимативном смислу, не може доказати и да не би смела да буде темељ оправдања пракси које намећу патњу прекршиоцима норми.

Други део анализира моралну и правну одговорност унутар овог скептичког оквира. Показује се да је морална одговорност вишедимензионална (приписивост, одговорност у смислу давања одговора, и полагање рачуна), али да само перспектива усмерена ка прошлости (*backward-looking*) зависи од базичне заслуге. Правна доктрина, напротив, примарно користи појмове који указују на волунтаристичку контролу: делање осетљиво на

разлоге, минималну рационалност и намеру, тиме указујући на то да правне праксе могу да функционишу без ослањања на оригинирану слободу, иако без коначне потврде о томе.

На тој основи критички се разматрају компатибилистичке теорије које настоје да задрже традиционалне облике осуде. Иако неки од ових приступа осветљавају социјалне и развојне димензије одговорности, они наилазе на потешкоће јер задржавају реактивне ставове усмерене ка прошлости који не могу бити оправдани ако људи немају способност да поступе другачије у оригинираном смислу. Јуриспруденција скептична према слободи воље стога мора да напусти базичну заслугу, а да ипак очува функционалну основу одговорности.

У последњем делу, кандидат брани ревидирани нормативни модел: карантински модел. Аналогно јавном здрављу, он преобликује правне санкције као заштитне, превентивне и рехабилитационе мере ограничене пропорционалношћу, достојанством и принципом најмањег задирања. Одговорност постаје проспективно усмерена – на морално унапређење, редукацију штете и реинтеграцију. Кривица и каузалност остају централни елементи, не да би засновали ретрибутивне заслуге, већ да би калибрисале проспективно усмерене интервенције осетљиве на ризик, личност и морални развој. Схваћена на овај начин, правна одговорност у великој мери опстаје и под скептичким ставом према слободној вољи, али мора бити нормативно „очишћена“ и боље усклађена са потенцијалном стварношћу људског понашања.

V МИШЉЕЊЕ О ИСПУЊЕНОСТИ УСЛОВА ЗА ИЗБОР

Кандидат др Сава Војновић испуњава и, штавише, вишестурко премашује услове из *Правилника о условима, начину и поступку избора у сарадничка звања* Правног факултета, Универзитета у Београду (чл. 18, ст.2) за избор у звање асистента с докторатом. Изузетно високе просечне оцене на свим нивоима студија, усмереност кандидата ка областима за које се бира на основним, на два мастер студијска програма и на докторским студијама, знање страних језика, предан и квалитетан рад са студентима и то од 2020. године, учешће у научним пројектима, домаћим и међународним научним скуповима, а нарочито, број и квалитет научних радова сасвим сигурно свставају кандидата у сам врх српске правне теорије и филозофије међу истраживачима млађе генерације.

Академска интересовања кандидат су усмерена ка фундаменталним проблемима филозофије права, политичке филозофије као и интердисциплинарним питањима правне одговорности и слободе воље. И упркос младој животној доби, та интересовања получила су запажене чланке, излагања на конференцијама и најпосле, веома занимљиву и садржајну докторску дисертацију о веома сложеној теми. Из тих разлога, Комисија је закључила да је научни профил кандидата јасно усмерен ка ужој научној области Теорија државе и права. Посебно се издваја континуирано интересовање кандидата за теме које непосредно припадају предметима Увод у право и Политичке и правне теорије: појам права, важење права, правна сигурност, правда, грађанска непослушност, друштвени уговор, демократија и нормативни основи правног поретка.

Најзад, изразит квалитет кандидата је завидно искуство истраживачких боравака на престижним иностраним академским институцијама, које је захваљујући *Twinning Horizon* пројекту АЛФ, стекао, а потом и обилато „експлоатисао“ у свом досадашњем научном раду, као и континуирано и успешно учешће на међународним научним конференцијама

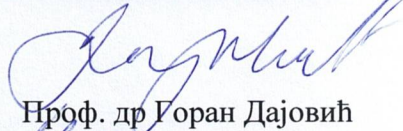
Све у свему, Комисија констатује да је пријављени кандидат др Сава Војновић изузетно надарен и вредан млади истраживач, који ће, уверење је чланова Комисије, у наставку своје академске каријере остварити запажене резултате, како на научном тако и на наставно педагошком плану, а на корист Правног факултета, његових студената и српске правне филозофије.

VI ПРЕДЛОГ

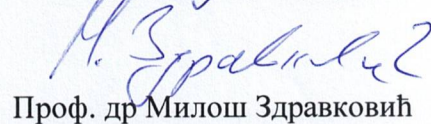
На основу изложених чињеница и оцена, Комисија за писање реферата са задовољством предлаже да се др Сава Војновић изабере у звање асистента с докторатом за ужу научну област Теорија државе и права, за предмете Увод у право и Политичке и правне теорије.

Београд, 08.07.2026. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Проф. др Горан Дајовић

Проф. др Милош Здравковић

Доц. др Никола Бељинац

